

ничка и ще я занеса на госпожа Пенка, а тя ще ми даде парички, или нѣщо точено пѣкъ . . . — си мисли Катя и гледа нагорѣ да не се спусне нѣкой ястребъ и грбне нѣкое гжсенце.

Гледа по едно врѣме тя гжскитѣ и гжсетата се натрупали на едно мѣсто въ рѣката и нѣщо бързо-бързо кълватъ.

— Намѣриха пакъ нѣщо, лакомкитѣ! — дума си тя.

А гжскитѣ гълтатъ ли, гълтатъ. Мина се много врѣме, а тѣ все тамъ стоятъ.

Катя стана, отиде при тѣхъ и гледа: всичкитѣ гжски налѣгали на една страна и не мърдатъ,

— разтворили човки, протегнали крачка, — сжщи

умрѣли. Дръпна една, дръпна друга — не мърдатъ.

— Охъ, мамичко, отидоха ми гжсенцата! — викна Катя и хукна къмъ кжщи. — Какво ще каже сега кака Мария? Ами госпожата? . . . тя ги толкова обича! . . .

Постоя, помисли малко и по силно затича.

— Како, Марийо! Како Марийо! — викаше Катя отъ вратата. — Гжскитѣ измрѣха! До една измрѣха!.. — едва проговори тя отъ умора.

— Какво приказвашъ ти? Да не сънувашъ? Да измратъ всичкитѣ гжски! . . . Помисли какво приказвашъ!

— Наистина, како, наистина! измрѣха . . . ела ги вижъ — измрѣха!